

## Capitolul I

Într-o pădure tropicală deasă trăia odată un animăluț foarte amuzant. Îl chema Ceburașka. Mai bine zis, la început nu-l chema nicum, cât timp a trăit în pădurea lui tropicală. A primit numele de Ceburașka mai târziu, când a plecat din pădure și s-a întâlnit cu oamenii. Doar oamenii sunt cei care dau nume animalelor. Ei i-au spus elefantului că e elefant, girafei că e girafă, iepurelui că e iepure. Deși, dacă s-ar fi gândit puțin, elefantul ar fi putut să-și dea seama că e elefant. Doar are un nume simplu. Dar ce s-ar face animalul cu un nume atât de complicat precum „hipopotam“? Cum să-ți treacă prin minte că nu ești „hi-potam“, nici „po-potam“, ci de-a dreptul „hi-po-po-tam“?

Așa și animăluțul nostru: nu se gândise niciodată cum îl cheamă, pur și simplu trăia bine-mersi în pădurea lui tropicală îndepărtată.

Odată, se trezi dis-de-dimineată, își puse lăbuțele la spate și ieși să se plimbe puțin, să ia o gură de aer proaspăt. Și cum se plimba el așa, văzu deodată, lângă o livadă mare, câteva lăzi cu portocale. Fără să stea prea mult pe gânduri, se băgă într-una dintre ele și începu să ia micul dejun. Mâncă două portocale întregi și se umflă așa de tare, că abia mai putea să se miște. Așa că se culcă direct pe fructe. Dormi Ceburașka neîntors; bineînțeles, nu auzi deloc când venirea muncitorii și închiseră lăzile.

Apoi portocalele împreună cu Ceburașka fură urcate pe un vapor și trimise într-o călătorie lungă.

Călătoriră mult timp pe mări și oceane și, în cele din urmă, ajunseră într-un magazin de fructe dintr-un oraș foarte mare. Când lăzile fură deschise, într-una aproape că nu mai rămăseseră portocale: era numai Ceburașka, cu o burtă cât toate zilele.

Vânzătorii îl scoaseră din cușeta lui și-l puseră pe masă. Dar Ceburașka nu putea să stea pe masă: petrecuse prea mult timp în ladă și i se umflaseră labele. Stătu el ce stătu, se uită în toate părțile, după care se rostogoli greu de pe masă pe scaun.

Dar nici pe scaun nu rezistă prea mult. Se rostogoli din nou, cu un bufnet, pe podea.

— Ptiu, ce mai Ceburașka ești și tu! spuse despre el directorul magazinului. Nu poți deloc să stai locului!

Și așa animăluțul nostru află că numele lui e Ceburașka.

— Ce să fac eu cu tine? întrebă directorul. N-ar trebui să te vând în locul portocalelor?

– Nu știu, răspunse Ceburașka. Faceți cum doriți!

Directorul fu nevoit să-l ia la subsuoară și să-l ducă la cea mai mare grădină zoologică din oraș.

Dar Ceburașka nu fu primit la grădina zoologică. În primul rând, grădina era arhiplină, iar în al doilea rând, el era un animal total necunoscut de știință. Nimeni nu știa unde să-l pună: la iepuri, la tigri sau chiar la broaștele-țeptoase marine.

Atunci directorul îl luă din nou la subsuoară și se duse cu el la o rudă a sa îndepărtată, tot director de magazin. În magazinul acela se vindeau mărfuri la preț scăzut.

— Mda, ce să zic, spuse directorul numărul doi, mie îmi place animăluțul ăsta. Parcă e o jucărie defectă. O să-l iau să-l pun la muncă. Vii la mine?

— Vin, răspunse Ceburașka. Dar ce trebuie să fac?

— O să trebuiască să stai în vitrină și să atragi atenția trecătorilor. Înțelegi?

— Înțeleg, spuse animăluțul. Și unde o să locuiesc?

— Să locuiești?... Păi... aici, să zicem! Directorul îi arătă o cabină telefonică veche, care se afla la intrarea în magazin. Asta va fi casa ta!

Și așa rămase Ceburașka să lucreze în acest magazin mare și să locuiască în căsuța lui. Fără îndoială, nu era cea mai bună locuință din

oraș. Dar Ceburașka avea mereu la îndemână automatul telefonic și putea suna pe oricine, fără să iasă din casă.

E adevărat, deocamdată nu avea pe cine să sune, dar asta nu-l supăra deloc.





